

Arrest

nr. 57 914 van 15 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 februari 2004 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 26 februari 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 maart 2004 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 14 maart 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.5. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 8 juli 2009 (RvV, 8 juli 2009, nr. 29 626).

1.6. Op 26 april 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 14 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 15 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesje origine te zijn. U verliet uw land van herkomst in januari 2004. Op 5 februari 2004 vroeg u voor de eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uw eerste asielaanvraag werd op 14 maart 2006 bij het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling omwille van het ontbreken van objectieve, overtuigende elementen en aanwijzingen en de onaannemelijkheid van de door u aangehaalde systematische en disproportionele vervolgingsfeiten. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 8 juli 2009 uw beroep. Op 26 april 2010 vroeg u voor de tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat u niet terugkeerde naar uw land van herkomst sinds uw vorige asielaanvraag. Als nieuwe elementen voor deze asielaanvraag verwees u naar de algemene situatie in Ingoesjetie en naar uw deelname aan een protestactie voor het Europees Parlement in september 2008. Tevens legde u foto's en een CD rom voor van deze protestactie, twee convocaties en de enveloppe waarin deze werden opgestuurd. U stelt dat u blijft bij de verklaringen die u heeft afgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag. U gaf bijkomend aan dat uw broer J.(...) dit jaar werd gearresteerd door de FSB en dat uw broer Isa problemen kende in 2008 en daarom eveneens zijn land van herkomst ontvlucht is.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetie gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetie gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Er moet echter eerst en vooral op gewezen worden dat ik omwille van de niet aannemelijkheid van uw asielrelaas op 16 maart 2006 ten aanzien van u een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling nam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 8 juli 2009 het beroep dat u tegen deze beslissing instelde. Als nieuwe elementen voor uw tweede asielaanvraag legde u twee convocaties voor waaruit zou blijken dat u anno 2009 nog steeds gezocht werd. Tevens gaf u als nieuw element uw deelname tijdens een protestactie aan waar u gefilmd zou zijn en u verwees naar de algemene veiligheidstoestand in Ingoesjetie.

Wat de twee convocaties betreft die u voorlegde moet worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van de inhoud van de betrokken convocaties. U verklaarde weliswaar dat deze convocaties door de MVD werden opgestuurd naar het adres waar u woonde (CGVS 2/12/2010 p. 8), maar u kon niet eens bij benadering zeggen wanneer u werd opgeroepen, noch hoe laat u zich op de oproepingsdag zou moeten melden, noch door wie u werd opgeroepen, noch hoe ze werden bezorgd en wie ze in ontvangst heeft genomen. In tegenstelling tot wat in de twee door u voorgelegde convocaties staat, verklaarde u dat u dacht dat u in de hoedanigheid van getuige werd opgeroepen. In

beide convocaties staat echter dat u als verdachte werd opgeroepen. U verklaarde voorts dat u op twee verschillende data op het einde van 2009, namelijk in november of december 2009, werd opgeroepen (CGVS 2/12/2010 p. 8 en 9). Uit beide convocaties blijkt nochtans dat u telkens op één en dezelfde dag, namelijk op 19 februari 2009, werd opgeroepen, eerder in het begin van het jaar dus. Uw reactie dat het jammerlijk is dat u niet meer weet over deze convocaties is onaannemelijk. Aangezien u deze convocaties voorlegde ter staving van uw beweerde problemen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan. Uw gebrek aan informatie over deze convocaties wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging.

Ook aangaande uw deelname aan de protestactie in september 2008 in Brussel moet worden opgemerkt dat u hier bijzonder weinig over weet. U verklaarde dat deze actie werd georganiseerd om de moord op M.(...) J.(...) aan te klagen en om de aandacht te vestigen op de wantoestanden in Ingoesjetië (CGVS 2/12/2010 p. 5). U slaagde er echter niet in om concreet aan te geven wanneer deze protestactie plaatsvond, noch waar u concreet samenkwam. U beweerde dat I.(...) L.(...) deze protestactie organiseerde, maar u wist niet tot welke organisatie hij behoorde, noch wat de reden was waarom hij deze actie organiseerde (CGVS 2/12/2010, p. 6). Aangezien u ook uw aanwezigheid op deze protestactie als reden opgaf voor uw twee asielaanvraag, is het redelijk te verwachten dat u toch beter op de hoogte zou zijn van essentiële gegevens over deze protestactie.

Bovendien verklaarde u dat uw aanwezigheid op deze protestactie problematisch voor u zou zijn, gezien u op deze beelden te zien bent en de beelden op het internet en op de Georgische televisie werden getoond. U verklaarde dat de Russische ordediensten u zouden herkennen en te weten zouden komen hoe u er uitzag op de dag van vandaag en het voor hen makkelijker zou zijn u te doden (CGVS 2/12/2010 p. 6). Opgemerkt moet worden dat u er niet in slaagde duidelijk te maken op welke wijze de Russische ordediensten dit zouden doen, noch waarom de Russische ordediensten zich deze moeite zouden getroosten. U gaf aan dat u er niet aan twijfelde dat de Russische ordediensten agenten hadden die aan de protestactie hadden deelgenomen (CGVS 2/12/2010 p. 7). Er moet echter worden vastgesteld dat u aangaf zich nergens te hebben aangemeld of geregistreerd tijdens deze protestactie. U verklaarde bovendien dat de Russische ordediensten niet eens meer weet hebben van hoe u eruit zou zien. Toen u gevraagd werd naar de reden waarom de ordediensten dit alsnog zouden proberen uit te vissen, kwam u niet verder dan algemeen te verwijzen naar de situatie in Ingoesjetië en naar het feit dat er kritiek werd geuit (CGVS 2/12/2010 p. 7). Aldus maakt u niet aannemelijk dat de ordediensten u zouden kunnen opsporen, noch dat ze überhaupt zouden willen uitvissen wie aanwezig was op de protestactie.

U verwees bijkomend ook naar de arrestatie van uw broer J.(...) en de problemen van uw broer I.(...). Aangaande I.(...) moet opgemerkt worden dat u verklaarde sinds 2008 geen informatie meer te hebben over hem. Betreffende de arrestatie van uw broer J.(...) moet worden vastgesteld dat u hier onaannemelijk weinig over weet. U verklaarde dat uw broer nog dit jaar, in 2010, werd opgepakt, maar u kon niet weergeven in welke maand dit gebeurd was, noch concreet hoe lang uw broer werd vastgehouden, noch waarom hij werd opgepakt (CGVS 2/12/2010 p.2, 3).

Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat de vaststellingen die gedaan werden in het kader van uw eerste asielaanvraag overeind blijven. De in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen de appreciatie genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin wijzigen. De twee convocaties werden hierboven reeds uitvoerig besproken. De foto's evenals de CD-rom tonen aan dat u in Brussel deelgenomen hebt aan een betoging waarbij met de Georgische vlag werd gezwaaid, wat ik niet betwist. De CD-rom bevat verder een filmopname over de algemene situatie in Ingoesjetië (CGVS 2/12/2010 p. 6), waarnaar in deze beslissing hieronder verwezen wordt.

Wat betreft de algemene veiligheidstoestand in Ingoesjetië moet opgemerkt worden dat deze toestand onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld

doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, voorlaatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker herneemt de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven ervan omdat deze volgens hem niet draagkrachtig zijn en niet gebaseerd op een zorgvuldige voorbereiding. De beslissing stelt dat hij zich baseert op de vervolgingsfeiten van zijn eerste asielaanvraag maar er wordt volgens verzoeker op geen enkele wijze melding gemaakt van deze vervolgingsfeiten. Verzoeker wijst erop dat artikel 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met redenen omkleed dient te zijn *"met vermelding van de omstandigheden van de zaak"*. Verzoeker beweert dat het tegenstrijdig is de beloofde individuele beoordeling op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet af te wijzen, terwijl tegelijkertijd vaststaat dat de feiten aangehaald door verzoeker niet betrokken zijn in de bestuursbeslissing. Verzoeker houdt in zijn middel verder een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel en herhaalt dat geen enkele aandacht werd besteed aan verzoekers eerste asielaanvraag en de vervolgingsfeiten die hij toen aanhaalde. Volgens verzoeker verliest de commissaris-generaal uit het oog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers beroep niet ten gronde heeft afgewezen, *"maar om reden dat de verzoeker omwille van een adresproblematiek geen voortzetting had gevraagd van zijn zaak in graad van hoger beroep aanhangig bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen"*. Daarnaast haalt verzoeker de definitie aan uit artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en oppert hij dat hij in 2004 en 2005 actief was als verzorger van de rebellen in Tsjetsjenië in de eenheid van R.K., in de buurt van Bamut. Volgens verzoeker is het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal zich niet eens de moeite getroost om na te gaan of deze feiten in hoofde van verzoeker een vervolging kunnen opleveren. Verzoeker herhaalt dat er geen individuele beoordeling is geweest in het licht van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat zijn activiteiten als verzorger voor de rebellen een voldoende motief is om in het vizier te blijven van de autoriteiten van zijn land en hij riskeert opgepakt en gefolterd kan worden waardoor het recht op subsidiaire bescherming ontstaat.

2.2. De artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing besluit in de eerste plaats op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de complexe situatie in Ingoesjetië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoeker zich in het kader van zijn tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als bij zijn eerste asielaanvraag die omwille van ongeloofwaardigheid aanleiding gaf tot een

beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker legde in het kader van zijn tweede asielaanvraag twee convocaties neer waaruit zou moeten blijken dat hij anno 2009 nog steeds gezocht werd, en baseerde zich verder op zijn deelname aan een protestactie en de algemene veiligheidstoestand in Ingoesjetië. Met betrekking tot de neergelegde convocaties stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker totaal niet op de hoogte is van de inhoud ervan. Ook over de protestactie waar verzoeker aan zou hebben deelgenomen, bleek verzoeker bijzonder weinig informatie te kunnen verschaffen en kon hij niet aannemelijk maken dat hij hierdoor problemen zou kunnen krijgen met de ordediensten. Verzoeker vermeldde ook de arrestatie van zijn broer J. en de problemen van zijn broer I., maar ook hierover kon hij weinig informatie verstrekken. Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het aantal burgerslachtoffers ingevolge de gewapende strijd tussen de autoriteiten en de rebellen beperkt is, waardoor de veiligheidstoestand niet kan worden gelijkgesteld met een situatie van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar verzoeker beweert dat geen melding gemaakt wordt van de vervolgingsfeiten die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag had aangehaald, wijst de Raad op de passage uit de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat deze reeds werden beoordeeld. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 maart 2006 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen (zie punt 1.4.). Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 juli 2009 (zie punt 1.5.). De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk argument aanbrengt dat de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker eerder aangehaalde vervolgingsfeiten zou ombuigen. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat dit niet *expressis verbis* in de bestreden beslissing werd vermeld, stelt de Raad op grond van de devolutieve kracht van het beroep vast dat deze vervolgingsfeiten onmogelijk aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas in het kader van zijn eerste asielaanvraag kan verzoeker zich immers niet langer steunen op de feiten aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers bewering dat zijn activiteiten voor de rebellen in 2004 en 2005 (Verzoekschrift, p. 7) een gegronde vrees voor vervolging conform de definitie van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet opleveren, is volstrekt ongeloofwaardig. De Raad wijst hierbij niet alleen op de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, maar merkt bovendien op dat verzoeker aangaf in januari 2004 zijn land van herkomst verlaten te hebben (1ste asielaanvraag, stuk 15, Vragenlijst CGVS 23/04/2004, p. 10), waardoor hij onmogelijk in voormelde periode als verzorger van de rebellen in de buurt van Bamut actief kan zijn geweest. Bijgevolg kan verzoekers bewering geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidstoestand in Ingoesjetië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waardoor de Raad het besluit van de verwerende partij op dit punt tot het zijne maakt.

2.7. Er werd geen schending van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN